

(המשך מעמוד 11)
המוקדם על גבעות, הנשקפות אף
הם אל הבוספורוס.

מיד נתנו הוראה לערוך חיפושים
מדוקקים מבית לבית ליד שני אתרים
אלה. אבל החיפושים לא העלו דבר.
מישהו מבין צוות החוקרים, גילה מוצא
פר קאגלאר, הציע לפענח את הסימן ה-
שני כרמו, באמצעותו ניסה אלרום לומר
שהוא נמצא בין שני אתרים ידועים. מכיון
שחלקה האירופאי של איסטנבול, בו הת-
גורר אלרום ובו נחסף, נחצה לשניים על
ידי מיפרץ קרן הזהב, שמעליו מחוברת
העיר בגשרים גדולים, הציע אותו חוקר
לפרש את הסימן כאילו נמצא אלרום ב-
איזור בו מתחברים שני חלקי העיר, או
על קרן הזהב עצמה. גם באיזורים אלה
נערכו חיפושים קפדניים שלא העלו דבר.

פתרון אחרי המוות

מרות הכשלונות בפיענוח הצופן
החבוי במכתבו של אלרום, לא נואשו
החוקרים משטרת איסטנבול, לדברי מפקד
המשטרה הם פנו אז לדיפלומט הישראלי
מצירות ישראל בתורכיה, ראובן בן-אלי
עזר, הראו לו את העתק המכתב, כדי
לנסות ולבדוק אם לא חבוייה במכתב איזו
אות בעברית או רמז שיתן לפענוח רק
בעברית מתוך האותיות הלטיניות.
בן-אלי עזר, שאינו מומחה בפיענוח כת-
בידה, לא מצא שום סימן במכתב, אבל
החליט להעבירו לישראל כדי שהמכתב
יבדק על-ידי מומחים ישראליים. מומ
חי הבטחון הישראליים הצטרפו אז גם
הם לנסיון לפענח את הצופן החבוי ב-
מכתב, אבל הם לא הצליחו לעשות זאת
לפני שנמצאה גויתו של אלרום.

רק אחרי מציאת הגופה וכלו
החוקרים, התורכים והישראלים
כאחד, לייסר את עצמם. לאחר
מעשה, נראה פתרון התעלומה כי
אמצעות המפתח ששלח אלרום,
פשוט ביותר ומובן מאדיו.
מסתבר ששני הסימנים במכתבו של
אלרום היו תודיך מדוייק כיצד להגיע
למקום בו הוחזק.

באמצעות הסימן האחד, זה של הקשת
המכניסה מילים נוספות לתוך משפט, נר-
סה אלרום לומר: "אני נמצא בין בית
מגורי לבין בית הקונסוליה הישראלית".
זה היה המקום המדוייק בו מצאו את גופת
תו: בהמאראט אפרטימני, בשלושת רבעי
הדרך בין ביתו של אלרום ליד מלון
הילטון, לבין בית הקונסוליה הישראלית.
הסימן השני נועד לציין את
הדרך שיש לעשות מביתו של אלי-
רום, המקום בו נחטף, עד לבית
בו הוא מוחזק. סימן המחיקה מסמך
את הדרך בצורה זו: לכו ישר, עשו
תפנית שמאלה, אחרי-כך עשו תפי-
נית לימין ושוב תפנית לשמאל.
והי בדיוק הדרך שיש לעשות מביתו
של אלרום עד להמאראט אפרטימני.

זכרון מתוך תחושה

סימן רמזי סמך הדוקר לא היה
הדרך שיש לעשות כדי להגיע למקום
שביתו של אלרום. כיצד יכול היה החטוף
לדעת היכן הוא נמצא?
התשובה לכך אינה כה מסובכת, כפי
שניתן לחשוב ממבט ראשון. אחרי ש-
חטפוהו מביתו, הוכנס אלרום בידי חוטף
פיו למכונית גנובה מדגם אנאדול, בה
הוסע למקום שביתו.

גם אם לא ראה את הדרך כיוון שעיניו
כוסו, הרי בגלל המרחק הקצר של הר-
נטיעה, כמה מאות מטרים בסך הכל, ש-
הכיל רק שתי פניות, יכול היה אלרום
לזכור בדיוק, מתוך תחושה, מה היו ה-
פניות שעשתה המכונית עד שנעצרה.
לרוע המזל היה אפריים אלרום
הרבה יותר פיקח וערמומי מהחוקר
רים שקיבלו את השדר הסודי שלו.
הוא הצליח להערים על חוטפיו
ולחטפיו תיאור מדוייק של הדרך
אל מקום הימצאו, חוקריו, התור-
כים והישראלים, לא הצליחו בכך.
על כשלונום שילם אלרום בחייו.

הרגשתי בחושך, מישהו במיטה, חשבתי שזה בעלי והורדתי המכנסים. האיט

דקה אחרונה

בכרם התימנים

יחסים. אבל לא קרה לי שהוא נכנס
אלי למיטה עם מעיל וחגורה. או ידעתי
שזה לא בעלי.

הייתי רועדת

לא ידעתי מה זמי. הייתי כמו בהלם.
לא ידעתי מה לחשוב. לא אמרתי כלום.
אבל האיש הרגיש שאני יודעת שהוא

פתחתי את העיניים — וממש מישהו
שוכב על ידי, ידעתי שזה איש. לא
ייתכן שזה כלב או חתול. חשבתי שזה
בעלי. לא עלה בדעתי שמישהו אחר
יהיה.

הוא לא שכב עלי. הוא שכב על-ידי
בצד, דבוק אלי. בגלל חשבתי שזה בעלי,
הורדתי את מכנסי הפיג'מה שלי, ואז
הרגשתי משהו רך עלי. הוא התחיל

השעה היתה 6.30 בבוקר, כאשר
אביבה עדני התעוררה משנתה.
מה שגרם לה להתעורר, היתה ההרגשה
המשונה שהיא לא לבדה במיטתה —
למרות שכאשר הלכה לישון, היתה
דווקא כן לבדה שם.

על החוויה הנדירה סיפרה
אביבה, רווקה בת 21 הגרה עם
הוריה בירמת-הקרקע ברחוב עין
יעקוב 23 בתל-אביב, בעת משפמו
של האורח שנמנה ללון:

התעוררתי בערך ב-6.30 בבוקר. ראיתי
את הנאשם שוכב לצדי במיטה. מתחת
לשמיכה שלי. תיכף נגעתי בידי — מי
זה? הייתי המומה, לא ידעתי מה
לחשוב.

הרגשתי את ידו השמאלית על החזה
השמאלי שלי. הייתי לבושה מכנסי פיר-
ג'מה, ועל זה כותונת קצרה. לא לבשתי
חזייה. הרגשתי את היד שלו מתחת ל-
כותונת. הוא נגע בגופי.

לא צעקתי כדי לא להעיר את אמי.
כשהוא הרגיש שאני התעוררתי, הוא
אמר לי: "ששש... קחי עשר ל"י". הוא
הוציא ארנק חום. הייתי עדיין המומה,
אבל הסתכלתי בו בריכוז, ממש בעיניו,
כדי שאוכל לזהות אותו. תיכף אחרי זה
הוא ברח ויצא.

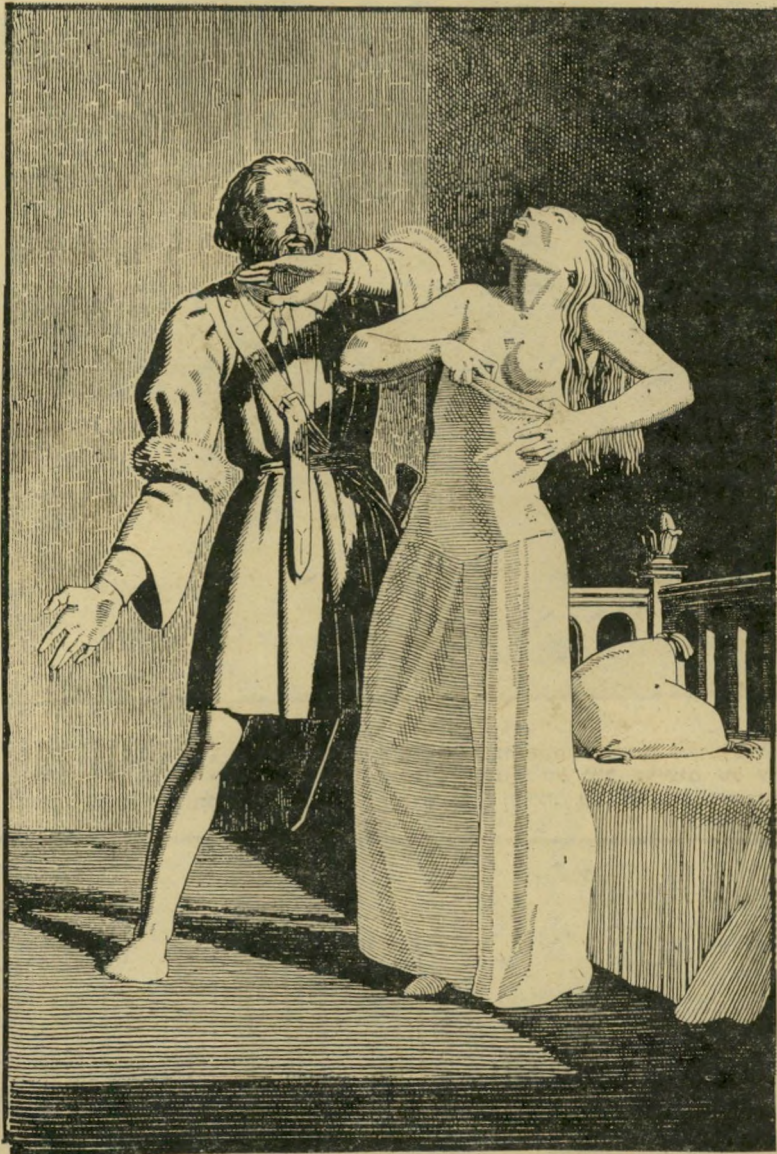
אמא שלי התעוררה גם כן, וראתה
אותו יוצא. היא אמרה לי: "מי זה. חבר
שלך?" היא אשה לא בריאה בנפשה.
כעבור חצי שעה חזר אבא שלי מבית
הכנסת. כל בוקר הוא הולך להתפלל
בארבע, וחוזר בשבע בערך. כשהוא הולך,
הוא לא נועל את הדלת אחריו, כי ה-
מנעול מקולקל. ככה הצליח להיכנס.
ברגע שאבא שלי חזר, פרצתי בבכי.
הייתי חייבת להתפרק. היו גם כמה
דברים אינטימיים שלא נעים לי להגיד.
האיש נכנס למיטה שלי לבוש בבגדים.
היו לו מכנסים ו'קס' שחורים. הייתי
כל-כך המומה מהדבר, שבבוקר, כשי-
הלכתי ברחוב, נתקעתי בעמוד ולא
יכולתי להמשיך ללכת.

הרגשתי משהו רך

מחרת בבוקר, רק קצת מוקדם
יותר, עברה חוויה דומה על ברכה
מקרום.

כמנהגו, יצא בעלה, משה מקרום, את
ביתו, ברחוב יהודה החסיד 6 בתל-אביב,
בחשכת הלילה. השעה היתה שלוש
לפנות בוקר, ומשה פנה לחנותו הסמוכה,
כדי להכין את סחורתו — גרעינים ו-
מקלות חמום — לשעת הפתיחה.
מנומנמת, שמעה אשתו ברכה, כמדי
בוקר, כיצד סוגר בעלה מאחוריו בשקט
את הדלת, ואת צעדיו המתרחקים.
אלא שלא כמדי בוקר, חזר בעלה
הביתה, כעבור שעותיים.
או כך היא חשבה בתחילה.

סיפרה ברכה על הקורות אותה:
השעה היתה חמש, כשהרגשתי מישהו
על-ידי במיטה. אמרתי: "מי?" הוא
אמר: "אני". אמרתי: "למה באת?"
חשבתי שזה בעלי. הוא אמר: "אני
עייף". הוא דיבר לאט לאט, בשקט, כדי
שהילדים לא יתעוררו.
הדיחה שלנו היא חדר אחד. כל ה-
ילדים ישנים איתנו בחדר. הילדים הם
בני 11, תשע ושלוש. לא ראיתי כשהוא
נכנס לחדר. הדבר הראשון שהרגשתי
כשהתעוררתי, זה שמישהו שוכב על ידי.

דקאמרון המקורי
שבעקבותיו עזד התחליף מכרם התימנים,
עבר הרפתקאות סוערות לא פחות, באחד
הספרים המפורסמים בעולם, עקב נטייתו לחמם את מיטותיהן של נשים נשואות.
בתמונה זו מתוך הספר "דקאמרון", מגלה אחת הנשים שכבש, קצת במאוחר, את
זהותו של הכובש פעל בעלטה. בתמונה למעלה משמאל, גם היא מספרת: בעל שחזר
במפתח הכניחה, גרם לגיבור שלוהט לקפוץ דרך החלון, בלי עניבה—למזלו, לנהר למטה.

לכמה איתי מגע, במקום שמבצעים מגע.
כשהרגשתי את הדבר הרך הזה, ידעתי
תיכף שמישהו משונה. הרגשתי שזה לא
בעלי. מיששתי ביד אחורנית, והרגשתי
שהאיש מלוכש. מיששתי חגורה, ומעיל.
קרה לי כבר פעם שבעלי חזר מהחנות
בערך בחמש בבוקר, ורצה לקיים איתי